

finansministeriet er repræsenteret, og hvorfra sager af ganske særligt omfang eller med særlige principielle konsekvenser kan forventes henvist til forelæggelse for finansudvalget i det enkelte tilfælde. I øvrigt er det tanken, at der i forbindelse med ansøgningen om rådighedsbeløbene skal afgives en indgående redegørelse over for bevillingsmyndighederne for anvendelsen af det senest bevilgede rådighedsbeløb.

Man henleder opmærksomheden på, at et lignende bevillingsmæssigt princip er lagt til grund ved lov nr. 354 af 27. december 1958 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse, jfr. lovens § 23. Ifølge denne lovs § 13 bistås arbejdsministeren ved behandlingen af sager om tilskud af beskæftigelsesudvalget, i hvilket der ligesom i det foreslåede samordningsudvalg findes en repræsentant for finansministeriet.

Ad spørgsmål 11.

I lovforslagets § 14, stk. 1 og 5, er det alene fastslået, at der til amsrevalideringskontoret skal knyttes en leder og en fast læge, idet man ikke har fundet det rigtigt, at der på forhånd fastsættes regler om ansættelse af yderligere sagkyndigt personale. I så henseende vil det formentlig være rigtigst, at der bygges på de erfaringer, som indhøstes, når kontorerne er etableret.

Der må lægges afgørende vægt på, at lederen af revalideringskontoret er i besiddelse af meget alsidige kvalifikationer, herunder den bedst mulige uddannelse. Som det fremgår af det i besvarelsen ad spørgsmål 4 anførte, vil revalideringskontorets opgaver spænde over et vidt felt, der — i det omfang opgaverne hidtil har været søgt løst — i væsentligt omfang har været administreret centralt, særlig af invalideforsikringsretten. Hertil kommer en række nye opgaver, hvis løsning ikke tidligere har været taget systematisk op. Herunder kan fremhæves etablering af kontakt med sygehusene om patienter på behandlingsstadiet, medvirken ved henvisning til forskellige revalideringsforanstaltninger, aktiv indsats for at få tidlig kontakt med personer med erhvervsproblemer gennem socialkontorer, praktiserende læger, sygekasser m. fl., oplysningsarbejde og efterundersøgelser. Det må derfor anses for ønskeligt, at lederen både er fortlrolig

med social lovgivning, har indsigt i administrative forhold og specialuddannelse i revalideringsproblemer. Det følger af revalideringsarbejdets særlige sammensatte karakter, at en sådan alsidighed hos lederen ikke vil kunne erstattes fyldestgørende af ansættelse af specialsagkyndige ved kontoret. I øvrigt vil det afhænge af lokale forhold, folketal m. v., i hvilket omfang det vil være nødvendigt at knytte medhjælpere til kontoret.

Ad spørgsmål 12.

Det må indledningsvis fremhæves, at det må være et hovedsynspunkt, at særlige institutioner for optræning og oplæring af erhvervshæmmede kun bør oprettes i det omfang, de pågældende ikke kan gøre brug af samfundets normale uddannelsesmuligheder. De enkelte revalideringsinstitutioner må i øvrigt betragtes som et led i en større sammenhæng, således at der på mange områder er behov for koordinering både indtil institutionerne imellem og udadtil i forhold til andre behandlingsorganer, ikke mindst hospitalsvæsenet. Samordningsudvalget må her udøve en koordinerende indsats, og man må formentlig her have en vis typeopdeling af institutionerne for øje, idet det dog her straks må bemærkes, at der i praksis vil kunne tænkes overgangsformer og institutioner, der helt eller delvis varetager specielle opgaver. Med disse forbehold synes det ud fra de nuværende erfaringer rimeligt at opdele de revalideringsinstitutioner, der her i landet er behov for, i følgende hovedtyper:

1. Arbejdsklinikker.

Der er her nærmest tale om på efterbehandlingsstadiet at yde funktionsopøvelse og arbejdstilvænning. Der må findes såvel lægeligt som socialt og erhvervs-sagkyndigt personale. Behandlingen er som hovedregel ret kortvarig og foregår i nær kontakt med sygehusvæsenet.

Det eneste hidtidige eksempel her i landet er arbejdsklinikken i Odense.

2. Optræningsinstitutioner.

Her ydes egentlig erhvervmæssig optræning under forskellige former — arbejdsoptræning, omskoling, oplæring — som regel af noget længere varighed. Der må til en sådan institution være knyttet med-